

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIII Nr. 7-8 (276-277) iulie-august 2017

Familia în viziunea creștină

„Comunitatea intimă de viață și de iubire conjugală a fost întemeiată de Creator și înzestrată de El cu legi proprii. Dumnezeu însuși este Autorul căsătoriei” („Catehismul Bisericii Catolice”, Arhiepiscopia Romano-Catolică de București, 1993, p.348).

În continuare Catehismul ne spune că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, i-a chemat în Căsătorie, care este un Sacrament, i-a chemat la o intimă comuniune de viață și de iubire, spre binele soților și spre nașterea și educarea copiilor.

Criza familiei prin care trece Europa de astăzi face parte din criza morală tot mai puternică, efect al îndepărtării oamenilor de Dumnezeu, fie prin refuzul de a-L recunoaște, fie prin absența unei trăiri autentice a vieții creștine.

Până la un anumit moment al istoriei, Europa a fost o lume fără atei, chiar dacă mai existau și răzvrătiți, „dar nimeni nu credea că nu există Dumnezeu”, ne spune Andrei Pleșu în eseu „Despre inimă”. Și în acel timp modul de a te raporta la Dumnezeu era credința. Răul din lume este și va fi tot mai accentuat în absența credinței.

Lipsind motivația moral-religioasă de la bază, căsătoriile sunt mai puțin fericite azi ca în trecut, căsătoria însăși merge spre destrămare, sunt tot mai multe divorțuri. Un sondaj recent arată că femeile nu au încredere că fericirea dorită o pot găsi în căsătorie.

Modificările în existența familiei contemporane ne aduc o imagine străină de ceea ce este o adevărată familie, al cărei model este „Sfânta Familie”. Astăzi copiii nu prea sunt doriți și când sunt, părinții nu au prea mult timp pentru ei.

Atent la această realitate Papa Francisc o analizează în exortatia apostolică post-sinodală „Amoris Laetitia” (Bucuria Iubirii). Documentul se concentrează asupra mai multor aspecte ale moralității contemporane. În paginile destinate familiei, Papa ia în considerare realitățile de astăzi ale vieții de familie: migrația, destrămarea iubirii, lipsa de respect față de persoanele în vârstă etc. Subliniază natura sacramentală a familiei, indisolubilitatea ei și rolul în transmiterea vieții. Se ocupă și de „situațiile imperfecte”, de „familiile rănite”. Familia, cu tot ce are bun sau mai puțin bun, este în atenția Bisericii și preoții sunt sprijinul real al ei.

La idealul sperat la întemeierea familiei nu întotdeauna se ajunge imediat, îi trebuie timp, dar în acest „timp” soții sunt chemați să lucreze împreună la împlinirea lui, pentru că, la fel ca în cazul fericirii, idealul se construiește și capacitatea de a-l construi implică voință. Întotdeauna trebuie văzut dincolo de imperfecțiuni, acolo unde așteaptă trează iubirea.

Literatura a immortalizat în versuri imaginea adevăratei căsătorii: „Când pleci, să te-nsoțească piaza bună,/ Ca un inel sticlind în dreapta ta, /Nu șovăi, nu te-ndoi, nu te-ntrista,/ Purcede drept și biruie-n furtună./ Când vii, pășește slobod, râzi și cântă,/ Necazul tău îl uită-ntreg pe prag,/ Căci neamul trebuie să-ți fie drag/ Si casa ta să-ți fie zilnic sfântă” („Inscripție pe o ușă” - T.Arghezi).

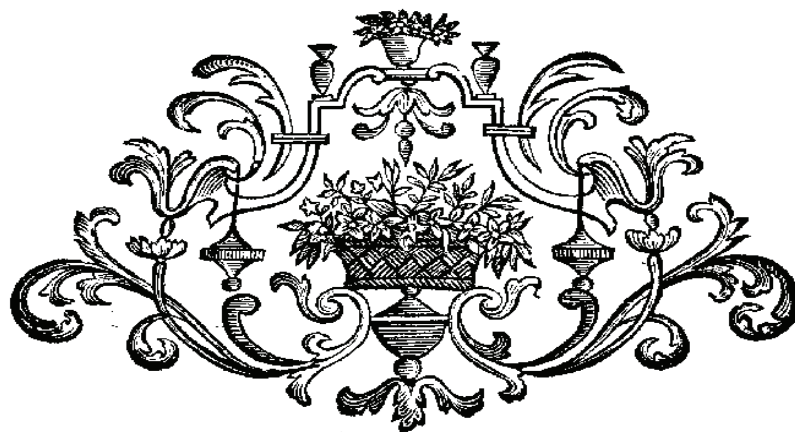
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Nu înțelegem destul în ce stă rugăciunea, sau nu înțelegem destul de bine în ce stă desăvârșirea noastră; numai așa se poate întâmpla că adesea credem că am făcut minuni, când n-am făcut nimic și, dimpotrivă, când ne-am împlinit bine datoria, credem că nu am făcut nimic. Câștigăm din rugăciune rodul atunci când trăim în adevăr și dreptate și suntem pildă pentru aproapele, chiar dacă nu am făcut o rugăciune foarte bună.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
"Calea Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Credință și Penitență.....	13
”Ofensiva rugăciunii”	4	Lumina Feței Tale.....	15
”Cardinalul Alexandru Todea în dosarele Securității”	5	Despre vacanță.....	17
Pagini bilingve.....	10	Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.....	20

„Ofensiva rugăciunii”

„Deoarece în multe părți se înmulțește năzuința ateilor militant, credem potrivit să compensăm cât mai mult posibil, în profitul lumii întregi, prin rugăciune și reparare, atentatele împotriva maiestății divine” (Sf. Părinte Papa Pius XI).

Din Roma se recomandă recitarea acestei rugăciuni. În multe Congregații se rostește la sfârșitul ședințelor: „Sfinte Arhanghele Mihail, tu, care ai înflăcărat de râvnă pentru slava dumnezeiască, ai prăbușit în iad spiritele răzvrătite, fă ca și noi, aprinși de aceeași râvnă, să combatem îndrăzneala grozavă care ridică împotriva lui Dumnezeu pe atâția din contemporanii noștri, fă să concentrăm toate puterile noastre în a mări slava lui Dumnezeu”.

„Lumea merge rău. Va merge bine când vom voi, și vom voi numai când ne rugăm”.

„Între puterile nevăzute care prezidează destinele lumii, rugăciunea e cea dintâi”.

„O parte din țara noastră trebuie să stea în genunchi ca odată să o ridice pe cealaltă”.

*

„O lume întreagă e legată de bătăile inimii tale”.

Să ne rugă, tinere frate, numai așa intrăm în curentul Puterii care creează, restabilește și menține

lumea. Rugăciunea e marea ofensivă împotriva păcatului.

Episcop Ioan SUCIU

„Cardinalul Alexandru Todea în dosarele Securității”

- Note informative -

„Am socotit acțiunea desfășurată împotriva Bisericii mele ca injustă și ca o îngrozitoare siluire de conștiință. De aceea, am rămas pe linia credinței catolice, îndemnând preoții și credincioșii să-și păstreze credința”.

Cardinal Alexandru Todea

„Episcopul Todea era vârful de lance, de rezistență și de luptă pentru supraviețuirea Bisericii Greco-Catolice, măsura curajului și a eroismului”, afirmă IPS. Ioan Robu.

Curajul și eroismul erau ale unui preot greco-catolic, devenit Episcop și Mitropolit într-un timp de persecuție. Persecuție din partea unui regim care s-a folosit de Securitate și de componentele aparatului administrativ-represiv pentru a suprima Biserica Română Unită cu Roma în 1948. Această acțiune a regimului ateu s-a făcut în colaborare cu Biserica Ortodoxă - toate bunurile Bisericii Greco-Catolice au fost împărțite între stat și Biserica Ortodoxă.

În realitate, Biserica Greco-Catolică „a rezistat în tot acest timp, prin clerul și credincioșii care i-au rămas fideli”.

Organizarea și existența Bisericii Greco-Catolice în clandestinitate, cu preoți și Episcopi consacrați pentru toate diecezele, dovedesc că ținta nu a fost atinsă.

Arhiva Securității a păstrat

documente despre Biserica Greco-Catolică în rezistență, despre Episcopii, preoții și credincioșii ei, documente care alcătuiesc pagini de istorie.

Pe baza acestor documente, istoricul Sergiu Soica a publicat lucrarea „Cardinalul Alexandru Todea în dosarele Securității” - Note informative -, Ed. Mega, Cluj-Napoca, 2017, pe care o prezentăm.

Episcopul Alexandru Todea a fost urmărit de către Securitate în timpul detenției și după eliberarea din 1964 și documentele acestei acțiuni, aflate la ACNSAS, au fost studiate de istoricul Sergiu Soica și publicate în cartea amintită. În volum perioada de urmărire cuprinde anii 1946-1973, urmând să apară și al doilea volum.

Prima pagină a lucrării este „Cuvânt înainte” al PSS. Virgil Bercea, o succintă privire asupra contrastelor ce caracterizează secolul al XX-lea, ca să acorde un spațiu mai larg situației Bisericilor Greco-Catolice din Estul Europei, persecutate de regimul comunist, între acestea distingându-se

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Biserica Română Unită cu Roma, care „a cunoscut una dintre cele mai dure, mai infernale și mai atroce persecuții, fiind scoasă în afara legii și lipsită de toate bunurile ei materiale, episcopii și preoții arestați, călugării și călugărițele alungați din mănăstiri, școlile închise, credincioșii hăituiți... (Op. cit., p. 9).

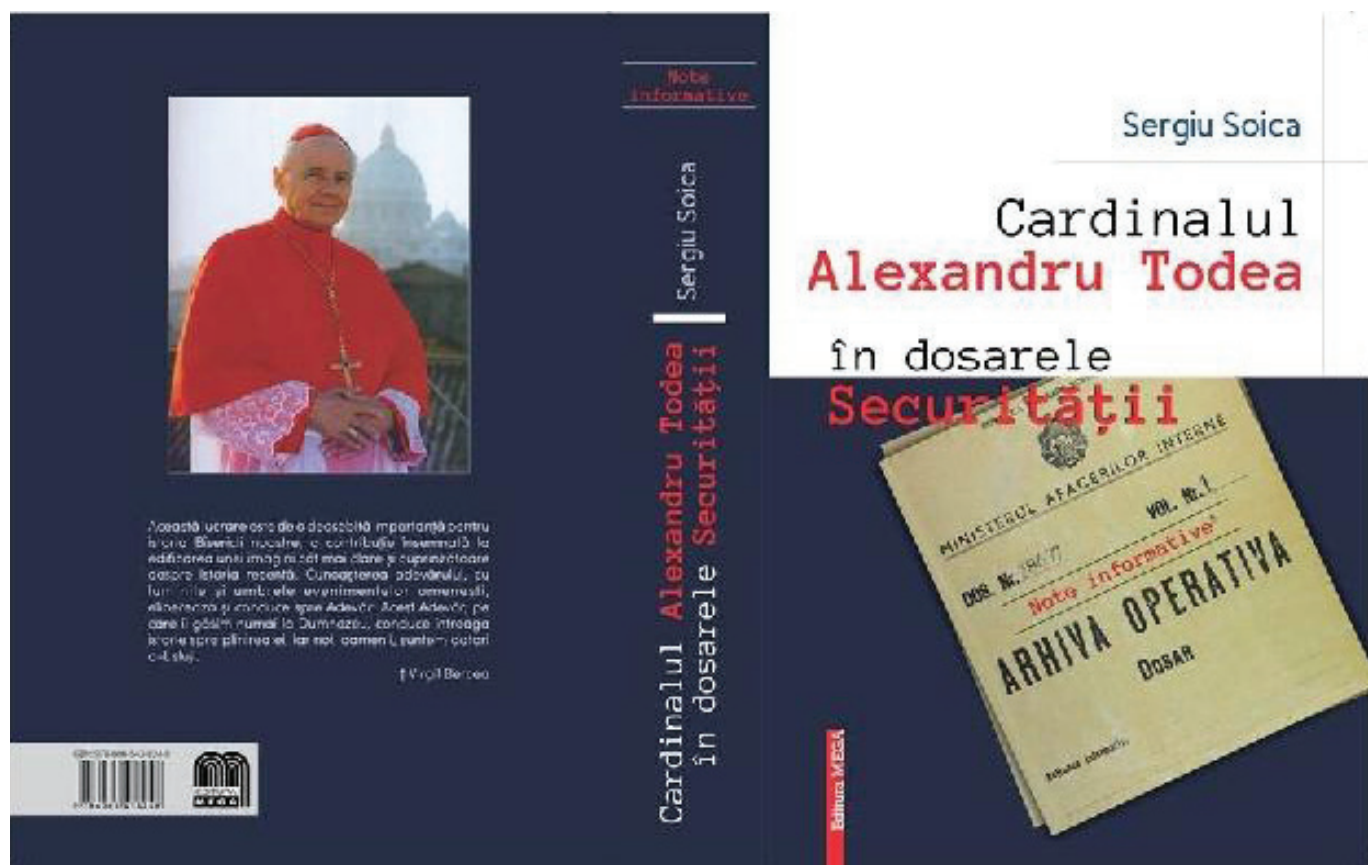
Răspunsul a fost martiriul „Biserica a intrat în catacombe și a rezistat persecuțiilor prin meritul celor ce au suferit și au mers pe Calea Crucii”. În închisori, în clandestinitate, istoria Bisericii noastre se scria cu propriul sânge, afirmă Preasfinția Sa, istoria care se găsește consemnată și în notele informative ale Securității.

Desigur, răul nu trebuia făcut, consecințele se simt și astăzi, dar,

spune Cardinalul Alexandru Todea: „cunoscând firea omenească cu toate defectele ei, ca invidia, ura, gelozia, pofta de câștig, apoi defectele de gândire, de judecată, de cunoaștere exactă...”, se explică. Regimul a folosit o seamă de oameni capabili de orice mijloace pentru a distruge Biserica, vieți și destine.

Legătura cu textul următor, „Studiu introductiv”, se face prin cuvintele Papei Ioan Paul al II-lea din motto-ul studiului: „Lanțurile voastre, lanțurile enoriașilor voștri constituie gloria, mândria Bisericii...”. Din acest loc și până la ultima pagină a cărții vom avea față-n față un preot greco-catolic, care-și apără credința și Biserica sa pe nedrept persecutată,

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

și regimul comunist al țării, cu toate instituțiile și mijloacele opresive care-i aparțin, cu nenumărații informatori.

Pe o întindere mai bine de 100 de pagini, „ Studiu introductiv” pune în lumină câteva momente cruciale din viața Părintelui Alexandru Todea, pornind de la familia din Teleac și până la investmântarea sa în purpură de Cardinal, la Vatican.

Blajul credinței și al studiilor și-a lăsat amprenta pentru întreaga viață, s-a adăugat Roma și studiile la Colegiul „De Propaganda Fide”, bogăția cunoștințelor de specialitate și bogăția culturii. La inteligența nativă, calea perfecțiunii era deschisă.

Spiritual, sunt de reținut momentele care i-au înscris în suflet trăiri de neșters, întărindu-i Crezul. Aceste momente importante și emoționante au avut rol decisiv în viață, unul este la hirotonirea de diacon, când „*am ajuns ca Episcopul Iuliu Hossu să pună mâinile pe creștetul meu și să rostească rugăciunea: Stăpâne al tuturor, pe robul Tău Alexandru, pe care l-ai învrednicit să intre în slujba Diaconatului, umple-l de toată Credința, Dragostea, Puterea și Sfîntirea...*”. La auzul cuvintelor: „Vrednic este?” și la răspunsul dat, gândul îi devenea rugăciune, „*încrezător că nevrednicia mea va fi compensată și împlinită de Harul cel Dumnezeiesc*”.

Un alt moment a fost al sfințirii de preot (25 martie 1939). Părintele

Alexandru Todea mărturisește că a fost cea mai frumoasă zi din viața sa. Atunci „*am fost înconjurat de dragostea și de toată atenția din partea lumii întregi, prezentă în colegii mei* (erau din toate țările lumii, n.n.). *Seară de seară, în timp ce eu, retras, mă pregăteam pentru ziua cea mare, ei, în capelă, se rugau pentru mine*”. În pragul sfințirii de preot, vedea cu adevărat ceea ce știa: universalitatea Bisericii lui Cristos și puterea rugăciunii. În detenție, această rugăciune l-a susținut.

În 1940 revine la Blaj, profesor de religie și spiritual la Internatul „Vancean”. Se dedică educării tinerilor, pe care îi conduce pe drumul perfecțiunii creștine. Pentru ei retipărește „Rugăciunea tineretului” - carte de rugăciuni - și volumul „Cascada Tineretii”. Se remarcă și prin colaborarea la „Cultura Creștină”.

Din 1945 este protopop la Reghin, preotul lui Cristos într-un regim comunist care devenea tot mai represiv. Părintele este arestat de mai multe ori. Evadând de la Securitatea din Reghin, din 14 octombrie 1948 până în 31 ianuarie 1951 a stat ascuns, de negăsit. Hăituit și urmărit, și-a petrecut Crăciunul în tranșeele vechi din pădurea Reghinului; ajutat de credincioși, supraviețuiește. În acest timp, la 19 noiembrie 1950, a fost consacrat Episcop prin punerea mâinilor Episcopului romano-catolic Iosif Schubert, în capela baptisperiu

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

a Catedralei „Sf.Iosif” din București.

Descoperit, este arestat și amenințat: „Te-am prins și nu te vei mai întoarce niciodată!” Aproape profețind, Preasfinția Sa a replicat: „Dacă este voia Domnului, mă voi întoarce și după paisprezece mii de ani!” După 14 ani s-a reîntors la Reghin.

A fost condamnat la Muncă Silnică pe Viața, pedeapsă redusă ulterior la 25 de ani, pentru „Activitate religioasă împotriva legii” - „Crimă de înaltă trădare”. Pedeapsa a executat-o în mai multe închisori: Jilava, Sighet, Râmnicu Sărat, Pitești, Dej, Gherla, Văcărești, și a fost eliberat conform Decretului 411 din 1964.

Preasfinția Sa mărturisește într-un „Memoriu” scris în timpul detenției: „...Activitatea pentru care am fost arestat și condamnat e în legătură cu acțiunea întreprinsă de Înaltul guvern al RPR, în anul 1948, pentru desființarea Bisericii Greco-Catolice sau Române Unite cu Roma [...] nu m-am supus acțiunii de trecere la Ortodoxie, ci am rămas preot greco-catolic, păstrând mai departe legăturile de credință cu Șeful Bisericii Universale, care este Papa. Am socotit acțiunea desfășurată împotriva Bisericii mele ca injustă și nepărintească și ca o îngrozitoare siluire de conștiință” (Op. cit., p.48).

În continuare, mărturisirea fidelității față de Biserica Greco-Catolică merge până la identificarea cu Biserica sa: „...Sunt condamnat

pentru Biserica Greco-Catolică. Atât timp cât această instituție e rău văzută de Înaltul Guvern, e firesc ca eu să fiu în închisoare și să am soarta Bisericii pe care am apărat-o [...] În consecință, personal nu mă simt vinovat cu nimic, dacă Biserica mea nu ar fi fost lovită, eu n-aș fi aici”.

În timpul detenției Episcopului Alexandru Todea, Securitatea a întocmit un „Plan de Măsuri” pentru a cunoaște tot ce se putea cunoaște din celula în care era închis: rugăciuni, predici, convertiri la catolicism, gânduri, speranțe, tot. În același timp, informatorii sunt învățați cum să procedeze ca să-i trezească încrederea. Episcopul Todea a fost urmărit înainte de a fi arestat, în timpul detenției și după eliberarea din închisoare, a avut în preajmă zeci de informatori. Din dosarele Securității ale Episcopului Alexandru Todea s-au identificat 34 de ofițeri, 73 de informatori și 333 de note informative, în plus, instalarea microfoanelor în locuință.

Toate documentele Securității dovedesc că politica de forță împotriva Bisericii Române Unite cu Roma, dezlănțuită în 1948, a continuat până în 1989 și afirmația regimului că Biserica Unită nu mai exista era cu totul falsă. Istoria existenței Bisericii Greco-Catolice, violența și perseverența pentru a fi nimicită se află scrisă chiar în dosarele Securității.

Conținutul acestor dosare
(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

cu „Note informative” și „Planuri de măsuri” îl pun pe cititor în fața unor adevăruri incontestabile, care au în centrul lor figura luminoasă a Preasfinției Sale. Văzut de oameni diferiți, portretul Episcopului Todea este și el diferit. Adevărata sa personalitate reiese însă și din acțiunile sale, din relațiile umane și din atitudinea față de situațiile neprevăzute, și toate scot în evidență același înalt caracter, fie în libertate, fie în detenție.

Din exterior, este văzut de oamenii regimului, de Biserica Ortodoxă, de informatori și de preoții greco-catolici din rezistență.

Credința și iubirea pentru Cristos și Biserica Sa i-au format convingerile cu care se identifica propria existență și, în numele lor, și-ar fi dat viața asemenea întregului episcopat greco-catolic din 1948, care, *„a murit cu moarte de martir, exclusiv pentru cauza Bisericii. N-a fost nici un compromis, nici o defecțiune de la credință. Iată cea mai frumoasă moarte pe care mi-o doresc și mie, o moarte pentru cauza credinței”* (Op.cit., p. 722).

Curajul este o trăsătură fundamentală a Preasfinției Sale, manifestată în orice împrejurare. În celulele închisorilor multe prin care a trecut a făcut să se simtă prezența și curajul preotului: s-au celebrat Sf. Liturghii, au fost zilnic rugăciuni comune cu deținuții, s-a avut grijă de cei care nu rezistau, lângă ei stătea Preasfinția Sa și preoții săi, ca să-i ajute

să depășească momentele de disperare și să evite sinuciderile, s-au ținut conferințe, predici și exerciții spirituale. Fiind urmărit și după eliberare, spune ofițerului anchetator: *„Dumneavoastră nu puteți duce lupta cu mine. Vă e frică pentru salar. Eu nu am nici salar, nici pensie [...] La pușcărie am fost, și am arătat că nu mi-a fost frică, cât despre moarte ...,prin câte am trecut, mă mir că mai trăiesc... (Op. cit., p.121).*

Abia devenit liber, *„nu a încetat de a desfășura activitate dușmănoasă, continuând să se mențină în rezistența greco-catolică”*, menționează o „notă sinteză” din 1965. Preasfinția Sa a organizat Biserica în clandestinitate, în toate cele cinci dieceze, a hirotonit preoți, menținând cu neînchipuit risc legătura cu Vaticanul. A reconsiderat întregul apostolat pentru a răspunde cerințelor spirituale ale credincioșilor greco-catolici: Sfinte Liturghii, mărturisiri și cuminecări, botezuri, cununii, vizite la bolnavii din spitale și înmormântări. A stat la căpătâiul Cardinalului Iuliu Hossu și i-a preluat cuvintele testamentare: *„Lupta mea s-a sfârșit, a voastră continuă”*.

Prin „Memorii”, născute din credință, durere și speranță, semnate personal și împreună cu ceilalți Episcopi din ilegalitate, adresate forurilor conducătoare ale statului, cerea legalizarea Bisericii Române Unite cu Roma. „Memoriile “mărturisesc că Biserica Greco-Catolică a continuat să

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Etre un bulldozer du Christ”

Pour vivre, l'Amour doit être nourri de sacrifices. Les paroles de Jésus: „Aimez-vous les uns les autres comme je vous aime”, ne devraient pas seulement être une lumière pour nous, mais devraient être encore une flamme consumant l'égoïsme.

Aimer doit être aussi naturel que vivre et respirer. La petite fleur disait: „Quand j'agis et je pense avec charité, je sens que c'est Jésus qui travaille en moi; plus mon union à Lui est profonde, plus mon amour pour les habitants du Carmel est fort”.

Nous mettons nos mains, nos yeux, notre Cœur, à la disposition du Christ pour qu'Il agisse à travers nous.

Tout mon temps est pris par tout le monde, et pour les Sœurs, c'est pareil. Elles travaillent sans arrêt pour les malades ou pour les enfants et n'ont vraiment pas le temps d'écrire. Dites bien aux Sœurs Souffrantes qu'elles ne doivent pas s'attrister si elles ne reçoivent pas de lectures, car le travail est débordant.

(à suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„A fi buldozerul lui Cristos”

Pentru a trăi iubirea, trebuie să fie întreținută cu sacrificii. Cuvintele lui Isus: „Iubiți-vă unii pe alții cum eu v-am iubit!”, să nu fie singura lumină pentru noi, să fie și o flacără care arde egoismul.

A iubi trebuie să fie tot așa de natural ca a trăi și a respira. Mica floare, Tereza de Lisieux, spunea: „Când mă străduiesc și o fac cu iubire, simt că Isus lucrează în mine; cu cât legătura cu El este mai profundă, cu atât iubirea pentru cei ce locuiesc în Carmel este mai puternică”.

Ne punem mâinile , ochii , inima în fața lui Cristos, ca El să lucreze prin noi.

Timpul meu este dăruit întregii lumi, și Surorilor, este la fel. Ele lucrează neîncetat pentru bolnavi sau pentru copii și cu adevărat nu au timp să scrie. Spuneți Surorilor că nu trebuie să se întristeze dacă nu citesc, pentru că munca lor este copleșitoare.

(va urma)

Traducere **Ligia DOMUȚA**

(urmare din pag. 9)

existe și, în același timp , sunt o probă de cutezanță.

Poziția ierarhiei Bisericii Ortodoxe și cea a reprezentanților regimului comunist era identică față de Biserica Unită. Patriarhul Iustinian „*a aruncat în închisori pe toți foștii preoți greco-catolici*” și „*dacă un preot rostește o rugăciune la înmormântarea unui confrate sau a vreunui credincios, oficialitatea ortodoxă și organele de stat se pun în mișcare, fac anchete printre participanți și consideră acest lucru o crimă...*” (Op. cit., p. 686). Ce dureroasă este mărturisirea Episcopului Todea!

Foarte mulți informatori erau preoți ortodocși: protopopul Mihai Ciobanu din Reghin și preotul Ioan Badea din Teleac îl urmăreau pas cu pas și-l reclamau, încât zilnic era anchetat de Securitate. Nu a găsit altă rezolvare decât să meargă la București pentru audiență la Ministerul Afacerilor Interne, unde a cerut că „*dacă e socotit periculos ordinei publice, să fie arestat, iar dacă nu, să fie lăsat în pace*”.

Chiar dacă nu le era în intenție, informatorii recunosc personalitatea excepțională a Episcopului: „*Todea este un om bine pregătit, de mare cinste și de mare voință, în orice caz, dacă va fi chemat să-și deie un cuvânt și un angajament îl va respecta orice s-ar întâmpla*” (Op. cit., p.278).

Recunoscut și iubit de credincioșii greco-catolici ca Părinte

al Bisericii în suferință, ascultat și respectat de preoții în rezistență, cu viața sa, IPS. Alex.Todea apăra viața Bisericii Greco-Catolice, o apăra cu orice risc.

Prețuit de Sfântul Părinte, a fost invitat la lucrările Conciliului Vatican II, dar nu i s-a aprobat plecarea.

În anii grei de persecuție, Cardinalul Todea a fost preotul care a rămas fidel lui Cristos și Bisericii Sale, o „notă informativă” subliniază: „Chiar dacă ar fi pus la zid, ar opina pentru aceste idei și ar susține poziția de neînduplecat pe care o apăra”.

Cardinalul Alexandru Todea a fost preotul care „l-a ajutat pe Isus să-și poarte Crucea și în veacul al XX-lea”. Sub povara Crucii, Preasfinția Sa purta Speranța că „Ceasul Domnului”, libertatea, va veni și pentru Biserica Greco-Catolică. Și cuvântul Preasfinției Sale era cuvântul Speranței în Adevăr și Dreptate, cuvânt care s-a auzit în închisori și în anii mulți de persecuție a Bisericii Greco-Catolice și a ținut nestrămutată credința noastră. Era Speranța care s-a ridicat în închisori, s-a ridicat peste suferințele greu de imaginat: izolare, lanțuri, foame, frig, bătaie, batjocură.

Poate că cititul acestei cărți ne va face să rostim de-acum altfel cuvintele Biserica Greco-Catolică și greco-catolic, ca în rugăciune, cu sfială, iubire și recunoștință.

Otilia BĂLAȘ

CREDINȚĂ ȘI PENITENȚĂ

Activitățile derulate în Penitenciarul Oradea au început din anul 2006 prin proiectele coordonate de SĂTEANU MIORIȚA, - coordonator proiect și cetățean de onoare al Municipiului Oradea - pentru a dezvolta cunoștințele generale și culturale, sub diverse forme de participare personală a deținuților: discuții interactive, compuneri, recitări și concursuri tematice.

Aceste activități au vizat obiective privind „Importanța și valoarea familiei”, „Săptămâna Căsătoriei”, „Combaterea violenței”, „Săptămâna pentru Pace”, „Ziua Națională a Limbii Române”, „Ziua Națională a Imnului și a Drapelului Național”. De asemenea au fost organizate activități și pentru a înțelege și a trăi bucuria celor mai mari și importante sărbători cu caracter religios.

Cugetarea privind „creația prin credință”, expusă de Miorița Săteanu, s-a concentrat pe diversitatea domeniilor de creație, aducându-se și exemplificări prin personalități internaționale și naționale, „monștri sacrii”, care au contribuit prin creațiile lor la nenumăratele capodopere de artă, în literatură, pictură, muzică, sculptură și în progresul tehnic,

prin genialitatea lor

Proiectul „Credință și penitență” s-a înscris în calendarul stabilit de către Ministerul Justiției cu scopul de a stimula deținuții să creeze poezii, epigrame și cugetări pe această temă, pentru a participa, după o riguroasă selecție a lucrărilor, la Concursul Național, ediția 8-a din anul 2017, organizat anual pentru persoanele private de libertate.

La acest concurs, în anul 2016, Premiul I a fost cucerit de către reprezentantul din Oradea.

Sperăm și în acest an un loc meritoriu pe țară, având în vedere lucrările foarte bune pe care le-au prezentat concurenții. Câștigătorul concursului care reprezintă Penitenciarul din Oradea precum și toți cei care participă sunt întotdeauna răsplățiți cu o frumoasă DIPLOMĂ.

Juriul care a verificat, a evaluat lucrările și a deliberat a fost format din Săteanu Miorița –președinte al juriului, prof. Hortenzia Belicciu, prof. Matei Maria și comisar șef, educator Daniela Blaga.

Membrii juriului au constatat un interes major pentru participare la concursul pe tema “Credință și penitență”, prin lucrări cu

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

o varietate mare de abordare, exprimare elaborată, ortografie corespunzătoare și o prezentare aspectuoasă

De remarcat faptul că acest concurs este organizat în apropierea zilei de 29 Iunie, Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, sfinții spirituali și ocrotitori ai Penitenciarelor din România.

Cu această ocazie invitatul special a fost părintele Vicar Episcopal ANTONIU CHIFOR, care a prezentat viața, activitatea și sacrificiul Sfinților Apostoli, zelul lor misionar în lume pentru propovăduirea cuvântului Evangheliei și pentru menținerea credinței în ISUS CRISTOS a populației de pe meleagurile în care poposeau pentru rugăciuni și predică.

În încheierea activității din data de 22 Iunie 2017, a urmat un scurt program de melodii populare și patriotice, interpretate de îndrăgiții interpreți prof. Marie Matei și Adrian Bojani.

Proiectul este susținut de către comisar șef, educator Daniela Blaga din partea Penitenciarului Oradea, care se dovedește a fi un foarte bun educator și psiholog prin activitatea pe care o desfășoară în mijlocul persoanelor private de libertate.

RUGĂCIUNE

*Luminează, Doamne
Dumnezeule, inimile noastre,
ca prin exemplul Sfintei
Fecioare Maria să fim dornici
de a purta Mantia pe care
ne-o oferă. Sprijinește-ne
ca să străbatem cu ajutorul
sfânt al Ei calea umilinței, a
statorniciei și a rugăciunii,
recunoscând că aceasta este
calea prin care putem ajunge
la Fiul său și astfel să devenim
părtași de moștenirea cerească
pe care El ne-a pregătit-o.
Amin.*

Lumina Feței Tale

Doamne, Tu ești fără de început, iar viața în Ceruri nu are timp, nici spațiu. Ești pururea prezent în universul pe care l-ai creat și pe care îl coordonezi cu iscusință. Cred cele ce nu le înțeleg. Îmi aplec fruntea în Fața Maiestății divine și-mi ridic apoi ochii spre infinita Ta înălțime.

Isuse, ești Dumnezeu care ai coborât de la Tatăl ceresc și, întrupându-Te din Fecioara Maria și Spiritul Sfânt, ai făcut legătura tainică între Cer și Pământ. Ești acum în Cer, dar mai ești și cu noi. Dacă „stai cu picioarele pe pământ și Fața în cer”, înseamnă că suntem departe de a-Ți vedea Chipul și a-Ți auzi vocea, mai ales că avem privirea și auzul limitate, unidimensionale.

Tu, deși aveai chipul uman, erai plin de slavă și de cinstire. Oamenii Te admirau fiindcă erau martorii multor minuni săvârșite de Tine. Pe muntele Tabor, Apostolii Petru, Ioan

și Iacob Ți-au văzut chipul cu o nouă Față, cea dumnezeiască. Fața Ta avea strălucire de soare, chiar și hainele aveau o tentă de lumină sclipitoare. I-au văzut pe Moise, Ilie și Te-au auzit auzit vorbind cu ei. Nu-i de mirare că au căzut cu fața la pământ, simțind prezența nevăzută a Lui Dumnezeu care a confirmat că ești Fiul Său.

După înălțarea Ta la Cer, pe mulți sfinți pământenii i-ai învrednicit de a-Ți vedea Fața și a-Ți percepe mesajele. La Tine, Isuse, totul este posibil.

Pentru mine e prea mult să îndrăznesc a-Ți cere: să-Ți văd chipul ce e ascuns privirii și să-Ți aud glasul care vorbește-n inimi.

Dacă suntem în comuniune cu Tine prin rugăciune, ne inspiri acțiunile noastre bune.

Tu strălucești în toate câte le-ai creat, atunci cum să nu lumineze însuși Chipul Tău dumnezeiesc? Fața Ta învăluită-n lumină e ascunsă în Sfânta Euharistie. Știu că din Sfânta Ostie privești la mine cu îngăduință și iubire. Îți simt chemarea, Doamne, dar cât sunt de nevrednic. Voi ști să Te urmez? Cum să alerg spre Tine? Lumina Feței Tale îmi stăruie în gândire. Isuse, pășești Tu spre mine? Magdalena mă învață că atunci când picioarele-Ți sunt aproape să mă aplec spre ele, să le sărut și apoi să

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

las ochii cu lacrimi să le spele. Câtă pace aduci, Doamne, și o reverși spre mine în timp ce inima-mi se zbate rănită de iubire. Îți vorbesc în gând, fiindcă ești acolo prezent. Ție mă consfințesc și aș vrea să-Ți slujesc. În genunchi Te contemplan și-Ți fac promisiuni mărețe, deși prea bine știu că doar cu ajutorul Tău se instituie în fapte.

Isuse, ești Soare sfânt, indispensabil în cer și pe pământ. Trimite lumină asupra noastră, trimite lumină asupra mea...

Luminează-mi mintea pentru a înțelege Adevărul care este unic, singurul care nu se pierde. Luminează-mi voința pentru a Te mărturisi pe Tine. Luminează-mi gândul, ca să rămână mereu în a Ta companie. Fă să domnească în inima mea : iubirea curată, iubirea de semeni, iubirea senină, iubirea divină.

Luminează-mi viața, pentru ca să ți-o pot dărui Ție. Fii alături de sufletul meu, căci știi cât de slab este singur. Nu-l lăsa să bâjbâie în întunericul care nu vine de la Tine. Nu-l lăsa atârnat între cer și pământ, căci de Tine se simte atras.

Lumina Feței Tale e far strălucitor. Luminează-mi calea pe care sunt imprimate urmele pașilor pe care eu vreau să-i urmez. Fii-mi călăuză, Doamne, ca să nu rătăcesc pe cărări greșite. Lasă o rază din lumina Ta să treacă prin ochii mei și să mi se reflecte pe chip, ca dovadă că îți slujesc Ție, Lumina lumii.

Isuse, Ți-am cerut prea multe haruri. Aș face o rectificare...întipărește-Ți doar Fața Ta în inima mea de unde să pulsezi : pacea, iubirea și lumina Ta !

Silvia PANTIȘ

Creion

T. Arghezi

În grădina-n care scriu

Cerne aur argintiu

O tupsie ca de jar,

Spânzurată-ntr-un arțar.

Florile trezite mi-s,

Aripile și-au deschis,

Și desprinse din răzoare,

Stoluri lungi încep să zboare.

Despre vacanță...

Citesc mesajul Preacuratei de la Medjugorje din 25 iulie a.c. și mă uimesc de rugămintea Mamei noastre cerești: „***Fiți rugăciune și o reflectare a Iubirii Lui Dumnezeu pentru toți cei ce sunt departe de Dumnezeu și Poruncile Sale. Copilașilor, fiți credincioși și hotărâți în convertirea voastră și munciți astfel asupra voastră înșivă încât pentru voi viața sfântă să devină un adevăr; încurajați-vă unii pe alții în bine prin rugăciune astfel încât viața voastră pe pământ să poată deveni mai plăcută.***”

De fiecare dată am senzația clară că mi se vorbește mie când citesc aceste mesaje, precum și la Sf. Liturghie, când un preot cu har ne vorbește despre viața noastră concretă la Predică interpretându-ne Sfânta Scriptură. Este vară, vremea vacanțelor, a concediilor și fiecare ne gândim la o cât mai plăcută petrecere a timpului acesta atât de așteptat fiindcă ne dorim să schimbăm ceva din rutina vieții noastre și uite, vine Preacurata și ne arată

cum să ne facem **tot** timpul vieții mai plăcut, posibil sfânt. Pare totuși greu. Cum pot eu să devin rugăciune și reflectarea Iubirii Lui Dumnezeu pentru aproapele meu care stă departe de El când mă supăr, mă nemulțumesc din orice nimic, observ și critic, mă judec și judec aspru uitând de multe ori de El și Îndurarea Sa nesfârșită încărcându-mi viața cu urăciune, vacanța cu ploaie, furtună și frig. Soluția, dacă doresc cu adevărat, mi-o dă tot Mama: să lucrez asupra-mi, ca într-un ogor întărindu-mi zilnic hotărârea de mă converti, mereu și mereu, până Dumnezeu mă va dărui cu harul de a fi, rugându-mă, rugăciune și bucurându-mă, lumina Sa, reflectarea Iubirii Sale. Să mă ajute să trăiesc fiecare zi ca pe o vacanță minunată de care se bucură copilul entuziast care sunt! Vă doresc tuturor harul acesta de a trăi în BUCURIE VIE!

Maria Mirela FILIMON

Papa Ioan Paul al II-lea

- Cultul marian -

Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea și-a încredințat Sfintei Fecioare întreg Pontificatul. Motto-ul marian „Maria, totus tuus!” i-a însoțit viața și cei 27 de ani în care a condus destinele Bisericii într-o lume nesigură, lume într-o continuă schimbare, în care sigură era doar înstrăinarea de Dumnezeu.

La încredințarea de sine Mariei, revine mereu, în mod deosebit când vorbește despre „vocația mea de astăzi”: „Ca urmare a Botezului meu Sfânt, trebuie să o încredințez Mariei în spiritul robiei sfinte. Pe linia acestei încredințări, realizarea dificilei misiuni care omențește e greu de realizat devine obiect al speranței”.

În jurnalul său, „În mâinile Domnului”, Papa Ioan Paul al II-lea scrie: „Creștinismul se înțelege mai bine în genunchi. Fervoare și mare încredere în Maica Domnului. Să ai încredere mai ales în clipele de tristețe și de apăsare”.

Cei doi buni prieteni, Papa Ioan Paul al II-lea și Benedict al XVI-lea, au avut-o pe Sfânta Fecioară în profundul credinței lor și fiecare și-a format o viziune personală, dar totuși apropiată, despre prezența Preacuratei în creștinismul de astăzi.

Papa Benedict al XVI-lea spune: „Nu este, cu siguranță, o coincidență faptul că astăzi are loc

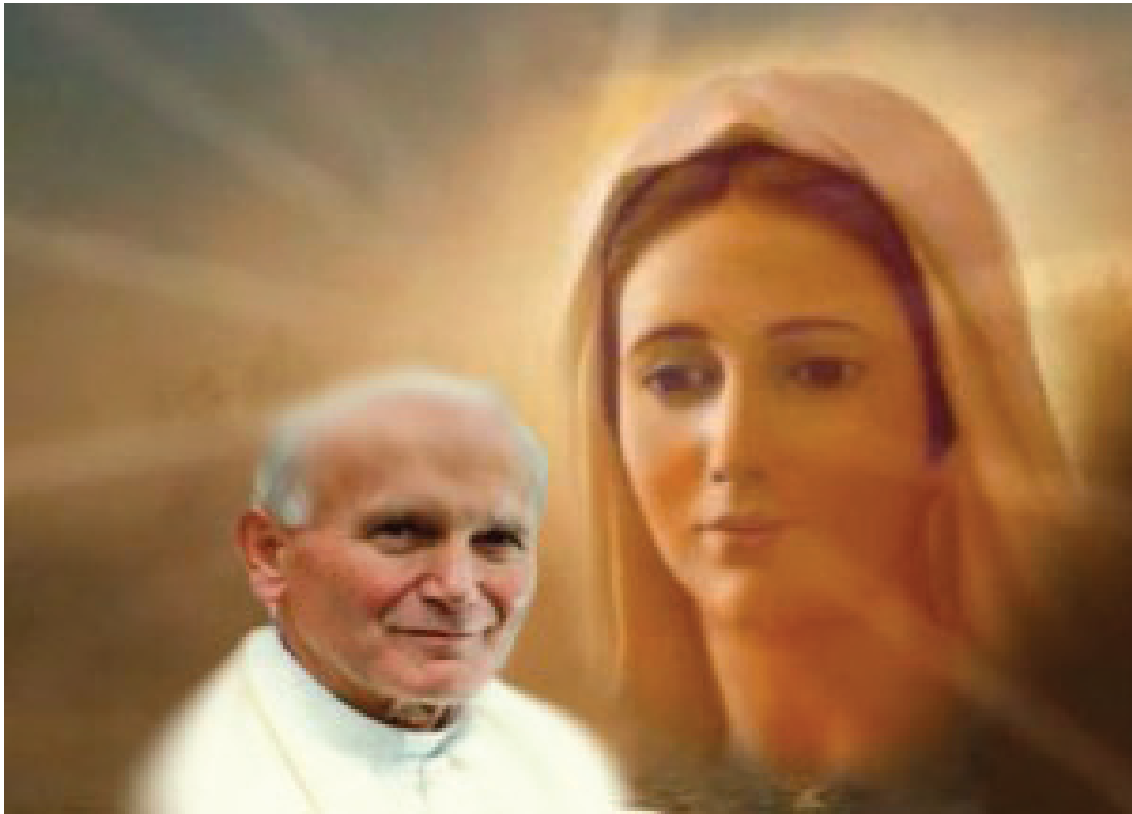
o nouă îndreptare de proporții către Maria, prin care creștinismul se umple din nou de bunătate și ne devine apropiat, găsim într-adevăr din nou, prin Maria, ușa de intrare” (Joseph Cardinal Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea, „Dumnezeu și lumea”, Ed. Sapientia, Iași, 2009, p.525).

În „Jurnalul” amintit al Papei Ioan Paul al II-lea, Sfântul Părinte scrie: „Maria în Biserica de astăzi: Ajută la crearea comunității fraților ca Mamă. Îi ajută pe toți să slujească - Slujitoare Ea însăși. Ca Mamă stă în pragul Bisericii, veghează asupra deschiderii și închiderii ei” (Ioan Paul II - Karol Wojtyła, „În mâinile Domnului - Însemnări personale - 1962-2003, Humanitas, București, 2015, p.193).

Având în suflet imaginea Mamei care în pragul casei și își așteaptă copiii, Papa Ioan Paul al II-lea creează imaginea Mariei, Mamă a Bisericii, în poarta Bisericii deschisă spre lume, așteptând.

La o distanță de timp, Papa Benedict al XVI-lea o așează pe Maria tot în poartă, fiind Ea însăși poartă de intrare. Cei doi Papi găsesc comun Mariei, Iubirea și Bunătatea Mamei. Acestea întăresc chemarea la creștinism, acestea conving sau poate

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

constituie chiar chemarea omului la fericirea ce poate fi atinsă prin reîntoarcerea la Dumnezeu.

La o dimensiune mai largă, imaginea Sfintei Fecioare se conturează într-o lume neliniștită, dezorientată, strivită de ură, răutate și violență. Acestei lumi, Maria îi dăruiește Iubire și Bunătate, virtuți necunoscute sau uitate, dar dorite, căutate conștient sau inconștient de oameni.

Papa Ioan Paul al II-lea îndeamnă pe oameni să se îndrepte spre Sfânta Fecioară, pentru ca Ea să fie nu numai Mamă a Bisericii, dar și Mamă a lumii. Și merge mai departe,

găsind în Maria „modelul deosebit pentru femeie” și locul femeii în Biserică. Și Papa conchide: „Să-i dăm femeii chipul Mariei: iată noul cult, contemporan, pentru Născătoarea de Dumnezeu” (Op.cit., p.193).

Pentru a face pe Maria cunoscută contemporanilor și a încuraja apropierea de Mama Domnului, Sfântul Părinte i-a închinat un an, a proclamat „Anul marian” (1987). Prin acest „An marian”, Papa a dorit să reînnoiască - spre sfârșitul celui de al doilea mileniu - „credința care în inima și în viața Mariei devenise începutul itinerarului Bisericii de-a lungul secolelor și mileniilor”. (va urma)

Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu

Preasfântă Stăpână,
de Dumnezeu Născătoare,
depărtează de la noi,
păcătoșii și nevrednicii robii
tăi, trândăvirea, uitarea,
nerecunoștința, lenevirea și
toate gândurile cele rele și
viciene, urâte și defăimătoare.

Alungă-le de la inimile
noastre cele ticăloase și de la
sufletele noastre cele întinate
și de la mintea noastră cea
întunecată. Stinge văpaia
patimilor noastre și ne ajută, că
neputincioși suntem.

Ferește-ne de aducerile
aminte, de deprinderile cele
viciene și de toate faptele cele
rele, din noapte și din zi, și ne
izbăvește de ele.

Că preabinecuvântat și
preamărit este numele tău cel
sfânt, în cer și pe pământ, în
vecii vecilor. Amin.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)